

senyoreta Rasch no diu ni una paraula al llarg de tota l'obra. Els sorolls que sentim, doncs, a part de la ràdio i la televisió, són els normals que hom pot copsar en una casa: una porta que s'obre, la cadena del wàter, el soroll que es fa en rentar plats, etc.

L'escenografia, com la resta del muntatge, és absolutament realista. Una porta d'entrada, una sala menjador, amb cuina inclosa i un llit, i més al fons un wàter. La sala menjador és moblada de manera molt impersonal (una taula, un parell de cadires, una butaca, un armari, un llit, la cuina, els fogons i una nevera); tot plegat resulta un espai poc acollidor, fred. Aquest espai escènic està separat del públic per un plàstic que l'encercla i l'aïlla, i que alhora dona la sensació de veure-ho tot a través d'una finestra, o des d'algun lloc distant; no podem entrar dins l'espectacle. Hom és, senzillament, l'espectador.

L'obra ha estat ben realitzada, i pot interessar un tipus determinat de públic, ja que queda molt lluny del teatre comercial. Amb *Música només per a vostè* se'ns presenta un nou camí dins la concepció de l'obra dramàtica, amb vista a donar una resposta a certs aspectes del naturalisme ortodox.

Les arracades de la reina (Teatre Romea, Barcelona, 26-X-1980) és una rondalla de Josep M. Folch i Torres estrenada l'any 1931; l'autor hi barreja diversos elements de la rondalística popular europea, fàcilment identificables per l'espectador: la madrastra perversa, la princesa figa-flor, el vailet eixerit, etc.

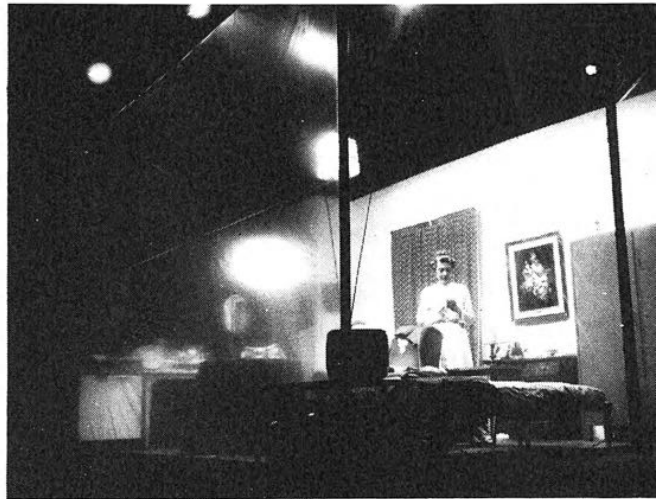
En aquesta versió, ha estat alterada l'acció de l'obra original, bàsicament amb la supressió d'un dels personatges centrals. A *Les arracades de la reina* són tres els germans que després de rebre la benedicció de llur pare, el moliner, se'n van a buscar les arracades que el lladre Roc Macià ha robat a la reina. El personatge de Cintet desapareix en l'adaptació feta pel Trup 69 Teatre, i Eloi passa a ser una simbiosi del seu personatge i de Cintet. L'acció, doncs, no esdevé tan enredada, la qual cosa no priva que l'obra sigui igualment divertida. La quitxalla que omplia el Teatre Romea s'ho va passar força bé veient les peripècies dels personatges de Folch i Torres.

MARIA-ROSA FABREGAS

OMBRES XINESES

Les ombres xineses entraren a Barcelona a la primeria del segle XIX; a partir de llavors, pas-

Música només per a vostè, de X. Kroetz, amb un sol personatge.

saren a formar part de les distraccions familiars, en què ja havien reeixit les representacions de sala i alcova. De mica en mica, les representacions d'ombres xineses anaren prenent complexitat, fins que més tard hom hi introduí el sainet amb text i argument.

Amb aquesta idea, el Teatre de Marionetes de la Fanfarra vol recuperar la tradició del teatre d'ombres, tot unint aquest gènere al del conte popular. Així, ha presentat un muntatge dels *Pastorets*, amb text d'Antoni Rumbau. Aquests *Pastorets*, dividits en cinc quadres, són una adaptació força divertida del tema. No hi manca cap dels personatges típics: a més dels pastorets, els dimonis entremaliats, i, és clar, Maria, sant Josep i el Nen Jesús, els Reis d'Orient, etc.

A part d'aquesta adaptació dels *Pastorets* que Antoni Rumbau ha fet per al grup titellaire, hom ha preparat uns teatrins d'ombres xineses perquè la quitxalla pugui representar l'obra a casa seva. Aquesta edició segueix la tasca que es va iniciar amb *La princesa Li o Malic a la Xina* i *La llegenda de Sant*

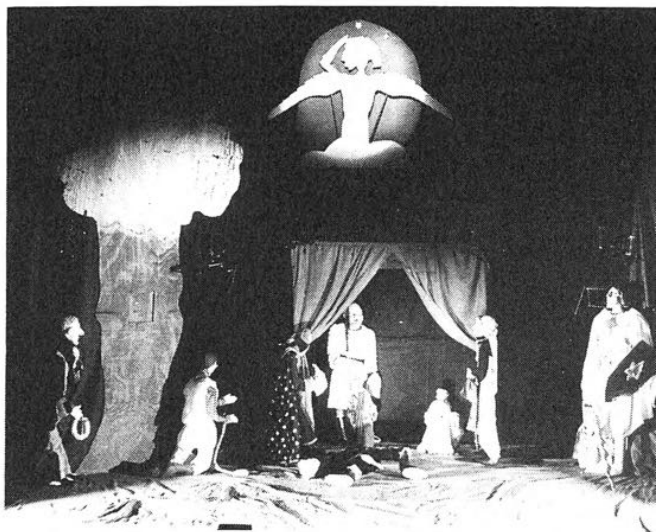
Jordi, dues obres representades per la Fanfarra.

Dins d'unes bosses podem trobar, amb el teatrí, les siluetes de les ombres de Jordina Salvany, molt encertades, i tots els elements necessaris per a muntar la representació. Els nens, i també els grans, a més a més de muntar el teatrí i retallar les figures, poden crear-ne d'altres i variar la història, tot fent anar la imaginació.

M. R. F.

EL XIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE TEATRE DE SITGES

Què passa amb els Festivals de Sitges que deixen aquest mal gust de boca, aquesta mena d'insatisfacció? Enguany, el públic —un públic jove— ha omplert a vessar una bona colla d'espectacles, ha obligat els organitzadors a col·locar cadires supletòries als passadissos, i ha seguit amb atenció cada espectacle. Tot i l'èxit de públic, però, alguna cosa molesta i enganyadora priva que el festival assoleixi una dimensió més adequada. Potser el frena el ròs-

Als *Pastorets* del Teatre de la Fanfarra.